

42-POST-PAINTERLY ABSTRACTION (RESSAM-SONRASI SOYUTLAMA)

1939-40 yıllarında Marksist görüşlü gazeteler çıkaran, soyut ekspresyonizmin savunuculuğunu yapmış olan Amerikalı sanat eleştirmeni Clement Greenberg, sanatın kitle kültürüne karşı kendini korumak zorunda olduğunu söylüyordu. 1962'de soyut ekspresyonizmden sonraki resimsel özelliklerin ne olabileceği konusundaki görüşlerini açıkladığı bir yazı yazdı. Yazısında yeni görüşün soyut dışavurumculuktaki boyasal anlatım yerine, derinlik etkisi yapmayan, yalın renkli düz yüzeylerin hesaplı ve dengeli bir biçimde tuval yüzeyine uygulanmasıyla oluşacağını öngörüyordu. Bu görüş, "Resam-Sonrası Soyutlama"nın bir tanımıydı.

Bu akımda boyasal araştırma serüvenine yer yoktu, artık düz boyanmış alanlar söz konusuydu. Kompozisyonun bir bütünlük oluşturmak ya da derinlik etkisi yaratmak gibi bir amacı da yoktu. Onlar, bütünlüğe karşı olan görüşlerini savunurken Monet'nin ünlü "Nilüferler" tablosunu kendilerine örnek alıyorlardı. Çünkü bu tablo yaklaşık altı metre uzunluğundaydı ve karşıdan bakılarak değil, ancak önünden geçilerek görülebiliyordu. Boyalı alanlar konusunda en çok etkilendikleri şey Matisse'in kesilip yapılandırılmış renkli kâğıtlarıydı. Bu yüzden bu akım bazı sanat tarihçileri tarafından "Hard Edge" adıyla da anılır.

Bu akımın ressamı arasında Frank Stella, Kenneth Noland, Morris Louis, Ellsworth Kelly, Charles Biederman, David Smith ve Ad Reinhardt en dikkati çekenlerdir.

Resim: Frank Stella. Domascus Gate II, 1968